

KORTÁRS KERESZTÉNY KÖLTEMÉNYEK ÉS KISÍRÁSOK

© A művek a szerzők saját szellemi tulajdonai.
Borítókép: Andics Bernadett, madárkép: Guti Lilla
ISBN: 978-615-6758-33-0

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

A kötet születéséről

Családunk szervez egy irodalmi pályázatsorozatot. Ennek keretei közt ismerkedtünk meg a Guti családdal, akik javasolták, hogy készítsünk egy közös verses kötetet felemelni az Úr nevét. Csakhogy kevésnek tűnt az anyag egy teljes könyvhöz, ezért felkértem másokat is.

Így született ez a sokszerzős mű.

Köszönet mindenkinek! Ajánlom ezeket az alkotásokat Istenünknek: legyen áldott az Ő neve és legyen áldott ennek a kis gyűjteménynek szíveket formáló munkája!

2024. február,

Pintérné Gépész Bettina

Pintér Illangó
Zúg a világ

Körülöttem zúg a világ,
de a szívem nyugalmat talál.
Bárcsak velem érezne az emberiség,
ó, egyszer elfogadná Jézus jóhírét!

Nagy-Cseh Péter Mihály
mennyire

mennyire jöhet közel
hozzád Jézus?
például beleszagolhatna
a hajadba?
és tüzet rakhatna
legszemélyesebb vágyaidba?
mennyire élheti veled
az életedet Jézus?
például rábízhatod
kimondhatatlan zokogásod?
és rádobhatod
minden dühös káromlásod?
mennyire nézhet bele
a titkaidba Jézus?
például tudhatja annak a nevét
akitől hevesen forr benned a vér?
és olvashatja a szerelmesed levelét
amitől nem tudsz aludni estefelé?
mennyire szólhat bele
a döntéseidbe Jézus?
például régóta gyűjtögetett pénzed
odaadnád neki végleg?
és a lelked sebezhetősége

az övé lehet, hogy megérintse?
mennyire szerethet
téged Jézus?
például a halálánál
van számodra fontosabb valóság?
és hiszed-e, hogy a feltámadás
neked adott szerenád?

Ilosvay Anna
Jöjj el!

A világ, melyet alkottál,
Most romokban hever.
Kietlen és pusztá a föld,
Minden súlyos teher.
Szikkadt virágok gyökere
Kérőn kiált hozzád,
Porból lett emberek hada
Lesz hűségesebb szolgád.
Esőcsepp a forráságban,
Napsugár hidegben.
Te vagy a megváltás, Uram,
Fény a sötétségben.
Mikor a remény elveszett,
Füvet vér öntözi,
Ha a fájdalom közel jár,
Ajtómat döngöli.
Az emberek kicsapongnak,
Befogják fülüket.
Törvényed nekik nem számít,
Éltetik bűnüket.
Szétdúlták eme szépséget,
Melyet készítettél.
Tönkretették a világot,

Melyet teremtetél.
Jöjj el a földre, szállj közénk,
Ne engedj pusztulást!
Égbe emelt kezek kérnek
Ígért szabadulást.
Várunk Rád és kérünk, gyere,
Adj egy új életet!
Mégfáradtak Hozzád mennek,
Enyhítsd a terheket.
Legyen olyan a föld, mint volt,
Tiszta, érintetlen.
Zsenge fűszálaknak pedig
Bántása ne essen.

Pintér Illangó
Itt vagyok én

Itt vagyok én, a kimondott szó,
amit a Mennyei Atya kiszólott.
Ő az Apám, belőle lettem.
Ő az én vérem is meg a testem.
Mért vagyok akkor én is bűnös?
Szívem, szellemem mért oly bűzös?

Itt vagyok én az eldobott kő.
Szívem és mindenem zúzott, tört.
Ki tette ezt a gonoszságot?
Ki engedte a konokságot?
De én hiszem: nekem van teremtőm!
De én hiszem és keresem Őt!

Itt van e elhalasztott idő,
mit én mulasztottam el, midőn
én szennyeztem be önmagamat.

Én türtem el, hogy kidobjanak.
Magam választottam az utat.
Magam vagyok a hibás, nem Uram.

Itt van az egyszeri pillanat,
most, itt, átadom magamat!
Annak, Ki megtartott keményen,
annak, Ki erőt ad végtérre,
Kinek rádöbbenek fényére:
Kinek szíve dobban enyémben!

Pintér Zoltán
Az ember és az Isten

Vágyakozóan tekintett a völgyét körülvevő havas
csúcsok felé:

- Bárcsak odafent élhetnék a kristálytisza havasokban,
fürödhetnék a hegyekkel együtt a napfényben, a csillogásban!
Innék a kristálytisza patakokból, megmártóznék a fenséges
vízesésben, Benned élnék, Uram! Nem felejtkeznék meg Rólad
soha, minden áldásodat úgy adnám vissza Neked, ahogy a
hegyek tükrözik vissza a napfényt az égnek!- ábrándozott.
- A te völgyedre hulló napsugárban a föld növényeket hajt,
azok pedig állatokat éltetnek. A fák minden évben megtermik
gyümölcsüket, melyből jól lakik az erdő-mező minden lakója.
A te völgyed lelkeket nevel, akik megtanulnak adni, szeretni,
tehetik azt, ami nekem igazán fontos. A havas csúcsokat
lakóhelyed háttéréül teremtettem neked. Azok valóban
közelebb vannak hozzám, ez igaz. De féltőn szerető tekintetem
mégis Tereád irányul. Hidd el, ha a mélyből szeretsz engem, az
többet ér a legnagyobb csillogásnál!- szólt az Úr.

Guti Noel

Megváltó

Úsztam az árral szemben, de elkapott a sátán.
Isten mondta, hogy ott van a nevem a listáján.
Bocsátotta bűnömet és meghalt a keresztfán,
Mózes ment a népével, célja a Kánaán.

40 évi vándorlás,
biztos, volt sok sóhajtás.
Isten néz a népére,
kit állít az élére.

Elküldte az Ő Fiát,
és anyjának Máriát.
Egy istállóba született,
csillag bölcset vezetett.

Jézus beteget gyógyított
és embereket hódított.
Pár embernek nem tetszett,
Júdás nagyot vétkezett.

Isten fiát elfogták,
tanítványok elhagyták.
Minden ember elítélte
Barabást elengedve.

Péter háromszor megtagadta,
Jézus ezt is megmondotta.
Negyvenévi vándorlás,
biztos volt sok sóhajtás.

Isten néz a népére,
kit állít az élére?
Elküldte az Ő Fiát,
és anyjának Máriát.

Vedd már észre, hogy Ő az egyetlen Megváltód,
nem lesz a világon még egy ilyen tanítód!
Engedd a szívedbe és hadd munkálkodjon,
hogy vele életed végleg megváltozzon!

Nagy-Cseh Péter Mihály
EVANGÉLIUM

Amit elveszettnek hittél,
mindvégig megvolt.
Akit távolinak gondoltál,
mindvégig melletted volt.
Amit értelmetlennek láttál,
mindvégig sugárzott a reménytől.
Akit erőfeszítéssel kerestél,
mindvégig benned pihent.
Amit befejezettlenként kezeltél,
mindvégig be volt fejezve.
Akit haragvónak festettek le,
mindvégig szelíd bárány volt.
Amit idegesítőnek tartottál,
mindvégig a nyugalom kulcsa volt.
Akit megismerhetetlennek hirdettek,
mindvégig megismerhetővé tette magát.
Amit kettőnek hazudtak,
mindvégig egy volt.
Akit ellenségednek éreztél,
mindvégig a legnagyobb szerelmed volt.
Amit a túlvilágra száműztek,

mindvégig itt volt.
Akit halálthozónak vallottál,
mindvégig az életét adta érted.
Amire azt mondták, elronthatod,
mindvégig romolhatatlan volt.
Akit valami kinti Istenedként imádtál,
mindvégig bensődben illatozva várt.
Amit véres harcnak állítottak be,
mindvégig vidám játék volt.
Akit Jézusodként dicsértél,
mindvégig Krisztusként szeretett téged.

P. Amádé, Bettina, Illangó:

A galamb

A.:

Galamb szálldos. Szárnyát csapkodva
egy fára leszáll.
Odaszáll egy madár,
betakarja fészket a szárnyával.
Kis fiókákat kiköltve tojásaikból
segítette ki őket zugja buckájából.
Fölszállnak már hárman,
háromszáz-kétszázan.

B.:

Repülnek összegyűlve repeső szívekkel
három- és négyezren,
fel-fel egyre szebben.
A madárszárnyak verdesnek hangosan,
de egy icipicikét sem haragosan.
Drága, kicsike fiókáink megszülettek!
Ujjongják a jó hírt,
ami hozhat gyógyírt.

I.:

Galamb nézi fáról messze őket,
égi mezőket
örvendve róná.
Lerázza magáról a nyomasztó kómát
és kibontja ragacsos, fehér tollát,
bár fejéről nem tudja levakarni a korpát.
De erőt vesz magán
és nem mond már gurgulát.

A.:

Egyre közeledett a madarakhoz a galamb,
közben ugrott a varangy
a tó mentén a partra.
Akart egyre közelebb menni a gerle,
akart a madarakhoz menni, erre.
Ellene szürke, fekete denevérek ugrottak,
szárnycsapkodással, halkan,
hiába volt fényes nappal.

B.:

Húzták, vonták, ráncigálták a kísértések,
mint a szűrő, vágó kések,
fénybeütő sötét rések.
Idetérült, odafordult, széllel körbeperdült,
szárnya útja jobbra-balra kacskaringva ferdült,
szívében vágya a víg rajhoz jutni egyre serdült.
Felnézett a magas égre,
hozzájuk odaért végre.

I.:

Vidáman megkérdezték, miért jött?
Van-e körülötte köd?

Lába alá a talajt
ki adta? Vajon üde vagy havas?
Átadja a markából folyó aranyat?
Vagy kiömlik és elviszi a hangya?
A galamb felelni nem tudott,
pedig öröme egekig rúgott.

A.:
Átadta az aranyat az Egek Urának,
ő lett Isten ceruzája.
Beszárnyalt az ajtón
a mennybe megmenekülve a bajtól.
Madarakkal táncoltak az angyalok,
felhangzultak hozzájuk az állatok.
Isten örömmel fűjt kürtöt,
megérték a szőlőfürtök!

Facilia Peregrinus

Isten velem

Álmom az Isten.
Vágyam a magány.
El mégsem szököm.
Isten rámtalál.

Menni el, messze,
Hol a madár se jár.
Mindenből nekem
elegem van már.

"Nézz rám gyermekem,
S kövess leányom."
Ennyit szólt a Hang.
Én ez utat járom.

Csak Őt követem
Meg-megbotolva.
Ő emelt fel csak,
S nem hagy taposva.

Szívem odaadtam,
Övé hadd legyen.
Teszem, mit rámbíz,
S élem életem.

"Élem, de hogyan?
Egyedül félek!"
Meghallván ő ezt,
Küld segítséget:

Leszállott hozzám,
S énekelt nekem.
Lenyúlt kezemért
Mert kútba estem.

Kötél elszakadt,
Nem volt kiutam,
Ne legyen senki,
Ahol én voltam.

Nagy-Cseh Péter Mihály
Mennyire sóvárog érted a Vőlegény!

Ha ismernéd a Mindenható ajándékát,
ha megsejtenéd, Ki ír neked
levelet ebben a percben,
ha fülelnéd a dombokon
Szökkenő csodás lépteit,

ha mernéd eldadogni
pici kéréseid Az előtt,
aki megérti a némák beszédét is,
ha felfognád, Kicsoda él benned szüntelenül,
ha kívánnád látni a Láthatatlant,
ha értenéd, mit tett Ő veled a kereszten,
ha megnyílna szíved a Szerelmesed előtt,
ha szemlélnéd az Úr titkait
a meztelen égbolton,
ha leülnél mozdulatlanul
a Bárány tűzforró trónja előtt,
ha megsimogatnád a Teremtő
legszelídebb teremtményeit,
a fűszálakon legördülő harmatcseppeket,
ha megszagolnád a Szeretet illatát,
ha elcsendesednél a tenyeredre szállt
pillangó varázslatos Alkotója előtt,
ha táncolnál az Egyetlen énekének
mennyei ritmusára,
ha megennéd annak Testét,
aki számárháton vonult be Jeruzsálembe,
ha meginnád annak Vérét,
aki egyszer s mindenkorra
tökéletessé tett téged,
ha egyesülnél minden esőcseppben azzal,
aki maga az Élet,
ha megpillantanád annak szemeit,
aki a Mindenség Művésze,
ha hagynád, hogy eléd boruljon
könyörgő csókjaival a Szentek Szentje,
ha hallgatnád az Örök Lehelet
neked adott szerenádját,
ha bízna a minden hiányodat
felülmúló Teljesség jelenlétében,

ha szeretnéd az üres semmid
és a hétköznapi unalmad
fölött lebegő Galambot,
ha elfogadnád az elfogadhatatlannak
látszó helyzetekben az Egyedül Szükségest,
ha hinnéd, hogy az Apád
soha nem hazudik neked,
ha elengednéd minden félelmedet
a Félelmetes kedvéért,
ha jókedvvel játszanál
minden gyermekben a Gyermekkel,
akit három napra elvesztettek szülei,
ha sírnál amiatt, hogy még nem láthatod
annak Arcát, akinek színe előtt
megrendülnek a csillagok,
ha tudnád, Kivel beszélsz most,
ha nem tennél semmit sem,
csak engednéd, hogy szeressen az Isten,
akkor éreznéd, hogy a Vőlegény,
mennyire sóvárog a Menyasszonyáért!

Aurora Amelia Joplin
Köszönöm

Köszönöm Istenem,
Erőt adtál nekem,
Ki tudtam tartani,
Talpon maradni.

Megadtad nekem,
Az írás örömet,
Szegénység közepette,
A versírás szépségét.